

Sygn. akt **IV Ka 38/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Tomala (spr.)

Sędziowie: SO Magdalena Mikłaszewicz

SO Grażyna Sitko

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2013 r.

sprawy **P. K. (1)**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim

z dnia 22 października 2012 r. sygn. II K 1492/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację
za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe
za postępowanie odwoławcze, w tym 80 (osiemdziesiąt) złotych opłaty.

Sygn. akt IV Ka 38/13

UZSADNIENIE

P. K. (1) został oskarżony o to, że:

1. w miesiącu kwietniu 2011 roku w S. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia A. K., przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę spełnienia, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk,
2. w dniu 18 czerwca 2011 roku w S. przy ul. (...) groził pozbawieniem życia A. K., przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę spełnienia, tj. o czyn z art. 190 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 22 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów z art. 190 § 1 kk oraz przyjmując, iż popełnione czyny zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, to jest stanowią ciąg przestępstw opisany treścią art. 91 § 1 kk i za ten ciąg przestępstw na podstawie art. 190 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierzył karę grzywny w wysokości

80 stawek dziennych grzywny przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 10 złotych oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym tytułem opłaty wymierzył mu kwotę 80 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego, który orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, że oskarżony pracuje jak redaktor naczelny Telewizji (...), podczas gdy faktycznie jest żołnierzem służby zawodowej w stopniu szeregowym,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, że oskarżony groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia dnia 18 czerwca 2011 roku, podczas gdy faktycznie zdarzenie takie nie miało miejsca,
3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to obrazę art. 7 kpk w związku z art. 424 § 1 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonego A. K. w tej części w której twierdził, że obawiał się groźby oskarżonego (zdarzenie z dnia 22 kwietnia 2011 roku) oraz w tej części w której twierdził, że w dniu 18 czerwca 2011 roku pokrzywdzony groził mu pozbawieniem życia, podczas gdy zeznania innych świadków temu przeczą,
4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to obrazę art. 7 kpk w związku z art. 424 § 1 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodu zeznań świadka P. K. (2) w tej części, w której twierdzi on, że oskarżony groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia w dniu 18 czerwca 2011 roku, podczas gdy wiarygodność zeznań tego świadka budzi wątpliwości,
5. obrazę prawa materialnego, tj. przepisu art. 190 §1 kk poprzez przyjęcia, że zachowanie oskarżonego z dnia 22 kwietnia 2011 roku opisane w wyroku wyczerpuje znamiona przestępstwa opisanego w tym przepisie,
6. z ostrożności gdyby Sąd doszedł do przekonania, że zarzut wskazany w punkcie 2 i 3 jest chybiony, podniósł zarzut obrazy prawa materialnego, tj. przepisu art. 66 § 1 kk poprzez jego nie zastosowanie.

Obrońca oskarżonego P. K. (1) wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie, co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego P. K. (1) od postawionych jemu zarzutów,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia

ewentualnie

3. warunkowe umorzenie postępowania w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła zasadności stawianych w apelacji zarzutów. Sąd Rejonowy procedując w przedmiotowej sprawie prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i zgromadził niezbędny dla jej rozstrzygnięcia materiał dowodowy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że brak jest podstaw do skutecznego formułowania zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego. Analiza sposobu procedowania Sądu meriti, a także lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, aby przeprowadzone postępowanie było dotknięte wadami, a w szczególności nastąpiło z

naruszeniem przepisów art. 4 i art. 5 § 2 kpk. Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji wziął bowiem pod uwagę wszystkie zebrane w sprawie dowody, w tym przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, czemu dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego Sąd I instancji dokonał w oparciu o korespondujący ze sobą materiał dowodowy w postaci m.in. zeznań pokrzywdzonego oraz świadków T. M., M. W., J. G. i P. K. (2). Tak zgromadzony materiał dowodowy dostarczył Sądowi I instancji podstaw do poczynienia niewątpliwych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Sąd nie dał tym samym wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który konsekwentnie od początku postępowania nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Zeznania pokrzywdzonego, co do faktu, że obawiał się gróźb wypowiedzianych wobec niego przez oskarżonego nie budzą wątpliwości. Należy zauważyć, iż stosownie do art. 190 § 1 kk przestępstwo stypizowane w tym przepisie popełnia ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Nie jest konieczne, aby groźący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje przekazana zagrożonemu. Jest to, bowiem przestępstwo przeciwko wolności, a nie przeciwko dobrom, które narusza przestępstwo będące treścią groźby (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 30 stycznia 2001 roku, II Aka 8/2001). Podkreślić także należy, że „powstanie stanu uzasadnionej obawy”, że dana groźba zostanie spełniona należy do sfery czysto emocjonalnej i psychicznej danej osoby. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy, wzbudzenie obawy w zagrożonym należy oceniać subiektywnie, nie zaś z punktu widzenia obiektywnego niebezpieczeństwa realizacji groźby (wyrok z dnia 26.01.1973 r., III KR 284/72). Za najbardziej miarodajne dla czynienia ustaleń w tym zakresie uznać więc należy twierdzenia samego pokrzywdzonego, co do tego, kiedy taki stan obawy u niego powstał.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że sam fakt zaskoczenia A. K. zachowaniem oskarżonego nie świadczy, że pokrzywdzony nie obawiał się jego osoby i tego, co zapowiadał, że mu uczyni. O ile można przyjąć, że pierwsze inkryminowane zdarzenie było wynikiem silnego wzburzenia P. K. (1) włamaniami, które miało miejsce do jego mieszkania, to drugie miało miejsce już w sytuacji relatywnie spokojnej. Prowadzi to do wniosku, że oskarżony swoją wrogość do pokrzywdzonego manifestował z pełną premedytacją i dążył, do wzbudzenia u niego obawy o swoje życie. Argumentacja apelującego, jakoby pokrzywdzony bezpodstawnie pomówił spokojnego i kulturalnego oskarżonego, aby się na nim zemścić nie wytrzymuje krytyki. Poza sporem jest to, że pomiędzy stronami występował spór, ale zachowania P. K. (1) będące przedmiotem osądu były czynami karalnymi, których świadkami były osoby postronne. Nie ma przesłanek do uznania, aby świadkowie ci pomawiali oskarżonego o zachowania, których ten się nie dopuścił. O obiektywizmie świadków świadczy to, że w swoich zeznaniach wskazywali również na pozytywne cechy P. K. (1), a mimo to potwierdzili, że w sytuacji konfliktowej kierował on groźby pod adresem pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma także powodów do zakwestionowania wiarygodności zeznań P. K. (2) tylko na tej podstawie, że jest bliskim kolegą A. K.. Zeznania obu ww. świadków zdarzenia są bowiem spójne, logiczne i konsekwentne, co zostało dostrzeżone i należycie uzasadnione przez Sąd Rejonowy.

Nie sposób wywodzić, aby miejsce obecnego zatrudnienia miało jakikolwiek wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Fakt, że obecnie wykonuje pracę żołnierza zawodowego w żadnej mierze nie może rzutować na sposób procedowania Sądu, a w konsekwencji ocenę prawną zachowania oskarżonego. Zwrócić bowiem należy uwagę, że P. K. (1) dopuścił się dwóch przestępstw, które cechowały się znaczną społeczną szkodliwością. Groźby pozbawienia życia kierowane pod adresem pokrzywdzonego wypowiedział oskarżony w obecności postronnych świadków, co świadczy o lekceważeniu przez niego obowiązującego porządku prawnego. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona P. K. (1) kara grzywny jest karą właściwą, która uświadomi oskarżonemu naganność jego postępowania i powstrzyma go od podobnych zachowań w przyszłości. Natomiast kwestia utraty pracy obecnie wykonywanej przez P. K. (1) (i możliwość jej utraty w przypadku skazania) nie może rzutować na ocenę prawnokarną jego czynów, która jawi się jako prawidłowa. W ocenie Sądu Okręgowego nie było przesłanek do warunkowego umorzenia postępowania, bo występki przypisane

oskarżonemu cechowały się znaczną społeczną szkodliwością, a ich powtarzalność świadczy o niepoprawności sprawy.

Chybionym okazał się również zarzut naruszenia przez Sąd treści przepisu art. 424 § 1 kpk, które wskazuje jakie elementy winno zawierać uzasadnienie wyroku. Sąd procedujący w przedmiotowej sprawie w pisemnych motywach wydanego rozstrzygnięcia zawarł wszystkie motywy jakimi się kierował umożliwiając tym samym dokonanie jego pełnej kontroli instancyjnej, co też niniejszy Sąd uczynił.

Reasumując Sąd Okręgowy dokonując kontroli odwoławczej nie podzielił zarzutów skarżącego co do naruszenia przepisów postępowania lub błędu w ustaleniach faktycznych, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. W konsekwencji w oparciu o przepis art. 437 § 1 kpk, utrzymał go w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 636 § 1 kpk i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego z obowiązku uiszczenia tych należności.

SSO Magdalena Miłkaszewicz SSO Michał Tomala SSO Grażyna Sitko